

lede Underændringsforslag bliver vedtaget, er Justitsministeren fuldstændig ude af Stand til at øve nogen Indflydelse paa Kommunerne. Han kan spørge, og de kunne svare: Vi ville ikke, vi ville ingen Overenskomst træffe, og saa kan Ministeren ingen Ting gøre. Efter det andet Forslag er Ministeren i Stand til at føre Forhandlingerne med dem og kan i alt Fald gøre en vis Indflydelse gældende overfor dem. Selvfølgelig skal der tages Hensyn til Kommunerne, der er ingen, der har ment andet, men det er det ærede Medlem nu gaaet helt bort fra, skønt han stærkt har pointeret i Dag, at det er to forskellige Ting: Kontrollen og den Udgift, der er ved Slagtehusene osv. Til Trods derfor stemmer han alligevel for dette Forslag, der giver Penge i Kassen for Byerne. Det kan jeg ikke forstaa, og jeg synes, at det ærede Medlem og hans Partifæller fuldstændig have skiftet Standpunkt i saa Henseende.

K. M. Klausen: Jeg vil gerne rette et Spørgsmaal til det ærede Medlem for Ruds-Vedby (Jørgensen). Han vilde her i Dag saa stærkt gøre gældende, at det er slet ikke Gaardmændenes Svin, han bryder sig om, det er Husmændenes Svin, det er dem, der ikke maa svare for meget i Kontrolafgift. Gaardmændenes Svin ser han helt bort fra, det er slet ikke dem, han tænker paa. Men naar han har denne store Kærlighed til Husmændenes Svin, at de skulle svare den lille Afgift, hvorfor gaar det ærede Medlem saa med til, at de Husmænd, som bo paa over Halvdelen af Fyns Ø, vedblivende for deres hjemmehavende Varer skulle svare en Afgift, der er 4 Gange saa høj som den, der betales i København? Jeg synes, det ærede Medlem skulde tænke sig lidt mere om, inden han stiller sine Forslag. Hvad have de fynske Husmænd dog gjort det ærede Medlem, siden de ikke maa komme ind under hans Bevaagenhed? Det fatter jeg ikke.

Saa siger det ærede Medlem: Nej, det skal ordnes saaledes, at det er Justitsministeren, der faar denne Sag i sin Haand. Han skal forhandle med Kommunalraadene, naturligvis, men naar han har forhandlet, saa *handler* Justitsministeren, saa gør han akkurat, som han vil. I denne Sag er det jo saaledes, at Kommunerne skulle udføre et Arbejde, nemlig Kontrollen med de hjemmehavende Varer. Det plejer da gerne at være saaledes, at den, der skal udføre Arbejdet og den der skal betale Arbejdet, forhandle med hinanden og

komme til en Overenskomst, ifølge hvilken Betalingen sker. Men det vil det ærede Medlem ikke høre Tale om her. Det er egentlig Justitsministeren, der staaer som en Slags Arbejdsgiver her, det er Kommunerne, der staaer som Arbejderne. Det er et ægte Arbejdsgiverstandpunkt: det er Ministeren alene, der bestemmer, hvad Løn der skal gives. Overenskomst kan der ikke være Tale om. Det er noget, som Arbejdsgiveren, i dette Tilfælde Justitsministeren, alene afgør. Jeg vil godt tro, at det tiltaler det ærede Medlem, at Forholdet skal ordnes saadan.

Martin Madsen: Da min Kollega, det ærede Medlem for Københavns Amts 4de Valgkreds (Piper), er fraværende paa Grund af Forretninger, skal jeg blot med et Par Ord omtale hans Stilling i denne Sag. Den falder i Hovedpunkterne næsten sammen med de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Jeg kan derfor indskrænke mig til at nævne et Par Punkter.

Først og fremmest dette, at Statskontrol er den eneste rationelle Løsning af Spørgsmaalet i sin Helhed. Jeg haaber og venter og antager ogsaa, at vi komme dertil. Imidlertid anerkender jeg fuldkomment, at Ministeren i det Forslag, der har været til Forhandling, har gjort et betydeligt Skridt fremad til en Løsning i Anerkendelse af det Princip, at for de udlagte Penge skal der gives Erstatning til dem, der have truffet de store Foranstaltninger til Kødkontrol osv. Det er et Hovedspørgsmaal for mig. Da det er ødelagt ved 2den Behandling, følger det af sig selv, at jeg ikke har nogen synderlig Interesse for Forslaget i dets nuværende Skikkelse.

Der foreligger imidlertid nogle Ændringsforslag, hvortil der maa tages Stilling. Ændringsforslag Nr. 3 vil jeg ikke kunne anbefale at stemme for. Vedtages derimod Underændringsforslaget, hvorved Ordet „Forhandling“ ombyttes med „Overenskomst“, bliver Bestemmelsen i alt Fald brugelig. At gaa den anden Vej vil være fuldstændig meningsløst, thi saa er der ingen Grænser for, hvad der kan ske. Forholdet vil da simpelthen være det, at Sundhedsvedtægterne blive satte ud af Kraft, og Justitsministeren dikterer, hvad der skal gøres. Men dertil er man dog ikke naaet endnu, og jeg kan ikke tro, at nogen mener, at det kan blive Lov. I øvrigt har jeg den Opfattelse, at skønt det